

olūts

Malnava 2008

Nezāles neiznīkst

Pēc grāmatas iegādāšanās veidojās rinda pēc Ulda Siliņa autogrāfa.

Visai nīkulīgajā latviešu humora lauciņā ar apbrīnojamu spīvumu izceļas spēcīgs dadzis – Austrālijas latvietis Uldis Siliņš. Viņa aktiera, literāta, dramaturga, žurnālista un tulkotāja talantu nometniekiem izdevās baudīt Siliņa joku vakarā.

Stunda aizskrēja vēja spārnim, kā kaleidoskopā uzmiirdzot sarkasmam, humora žanru un vēstures anatomijai, tāpat aktieriski spēcīgiem joku stāstu fragmentiem. Pieminēti tika kļaida un vietēji humoristi, arīdzan vēstures likloči jautrā kupleju mērcē. Par ko lai viens joku plēsējs runā? Neapšaubāmi par svarīgākajām lietām cilvēka dzīvē – ēšanu, mīlestību, iedzeršanu un nāvi. No neierasta skatu punkta, ar labvēlīgu vīpsnu par augstajām sfērām, kas nenovēršami un dabīgi sakņojas dzīves prozā. „Man jau tas dzimtenīt (mājās gatavots viskijs) ir mīļš, tikai tos miltus grūti dabūt.”

Vakar Siliņš ne tikai labvēlīgi smīkņāja, bet arī izpurināja nacionālās mentalitātes palagus, balansējot uz politikorektuma

robežas. Par to, protams, saņemot dažu tautiešu nopietni/nenopietni domātus aizrādījumus. Ko tu Siliņam padarīsi? Nodur tik galvu un noducina basā: „Es jau gaidu, ka man zvanīs...”

Ka redakcijā strādājošajiem kolēģiem uz Uldi ir zobs, nojauš ne viens vien. Un kā lai nedusmojas? Pirmais. Teju vienam pašam vesela lappuse, ko viņš aizpilda ar ķengām par nometnes un ieviržu vadītājiem, arī dalībniekiem. Otrkārt. Sirds lūst skatoties, kā nometnieki, saņemot avīzi, kā antiņi visupirms kāri tver pēdējo lapu. Un redz, tādā vīzē autoram ir sakrājies vesels lēvenis, ko vakar varējām iegādāt iesietā veidā – *Konu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda!* Veselību, Uldi!

Vija Zariņa

Ieviržu vadītājiem!
Lūgums līdz ceturtdienas, 3. jūlija, vakariņām nodot rakstiskā veidā informāciju par uzstāšanos noslēguma pasākumā Aloidai vai Anitai.

Ko darīsim nometnē rīt 3. jūlijs

- 7.00 celšanās, rīta rosme
- 8.00 brokastis
- 9.00 Tikšanās ar projekta “Latvijas vienotības josta” vadītāju Lindu Rumku zālē, jauniešu pār-runas, jautrie rīti, bēbīšu skoliņa, 1/2 x1/2 ievirze
- 10.00-12.30 rīta ievirzes
- 13.00 pusdienas
- 14.00 -16.30 pēcpusdienas ievirzes
- 16.30 brīvbrīdis
- 17.00-19.00 pievakara ievirzes
- 19.00 vakariņas
- 20.00 *Krustabas* - pādes dīdīšana, pēc tam *Brīvais mikrofons*
- 21.30 vakara dziesma
- 22.00 vakarēšana - Ludzas rajona teikas un leģendas *Baltās pēdas*, tikšanās ar Solvitu Kovaļenko *viesnīcas atpūtas telpā*, danči, nīkšana

Sveicam jubilārus!

Otrdien pusdienlaikā tika sumināts **Gundars Kozlovskis**. Gundars dzīvo Rēzeknē, strādā celtniecībā. Viņam ap-ritēja 40

gadu, bet pats teic, ka nekādas pārmaiņas nejūtot. Kā juties 25 gados, tā arī tagad, vienīgi vairs nevarot naktīs bez miega tik ilgi iztikt. Te nometnē iznākot pagulēt kādas piecas sešas stundas. Nekāda liela svinēšana nav bijusi, vienīgi Dace sveikusi ar torti, ko kopīgi arī apēduši.

Pie pašas robežas

Šorīt kopreferātā par Ludzas rajonu stāstīja p a d o m e s izpilddirektors **Jevgēņijs Slišāns**.

Uzreiz jau kļuva skaidrs, ka pēc gada te būs četri novadi – Ludzas ar 16 tūkstošiem iedzīvotāju, Kārsavas (7000), Zilupes (4000) un Ciblas (3800).

Ludzas rajonā atrodas tālākais Latvijas austrumu punkts, te ir divi lieli robežkontroles punkti – Grebņeva Malnavas pagastā un Terehova Zilupē, arī divi lieli dzelzceļa robežkontroles punkti. Tam ir gan pozitīvi, gan negatīvi aspekti. Ap 300 robežsargiem te ir darbs, taču garās automašīnu rindas traucē autobusu satiksmei, skolēnu pārvadāšanai utt. Rajonu šķērso divi svarīgi autoceļi Rīga-Maskava, ka tiek diezgan pamatīgi rekonstruēti, un Varšava-Sanktpēterburga.

Diskusijā iesaistījās nometnieks Daris, kurš pats kādu laiku bijis tālbraucējs šoferis. Viņš sacīja, ka, iebraucot Krievijā, uz robežas esot jādod 30-70 dolāri atkarībā no ranga. (Malnavas koledžas direktors Juris Bozovičs atjokoja – sak, tas jau laiku neprasot!)

J.Slišāns stāstīja arī par šīspuses dabas, kultūrvēsturiskajām vērtībām, rajonā esot 140 ezeru (tik nometnes tuvumā neviena!). Ar lauksaimniecisko ražošanu esot švaki, toties attīstās lauku tūrisms, vasarās viesu nami esot pilni. Rajonā ir 25 skolas, katrā pilsētā – Ludzā, Zilupē un Kārsavā – ir gan mūzikas, gan mākslas skola. Šai pusē attīstīti tādi sporta veidi kā svarcelšana, vieglatlētika, teniss, rokasbumba, futbols u.c.

Rajons sadarbojas ar pašvaldībām Krievijā, Zviedrijā, Lietuvā, Nīderlandē, Polijā, Vācijā.

Daiga Bitiniece

Dievs dos lietu no nelietas

Otrdienas vakarā bija iespēja dzirdēt Marutas Voitkus-Lūkinas stāstījumu par latviešu garīgajām saknēm dainās un dievestības atjauninājuma – dievturības – attīstību.

Pirmais, kas saskatījis latviešu dainu saistību ar indiešu vēdām, bijis Ernests Brastiņš. Jānis Paliepa 2004. gada publicēja monogrāfiju *Latvju dainas un vēdu himnas*, kurā jēdzienu pa jēdzienam salīdzinājis dainas un vēdas, rodot apstiprinājumu tam, ka abu kultūru pirmsākumiem ir kopīgas saknes, kas veidojušās apmēram 7500 g. p.m.ē., kad radusies tā saucamā Vecā Eiropa un zirgu piejaucētājkultūra. Latviešu dainās ir ne tikai neskaitāmi kumēļu krāsu apzīmējumi, kas turklāt atšķiras atkarībā no zirga vecuma, bet atrodami arī dažādi vārdi kumēļa zobu krāsas nosaukšanai.

Gan dainās, gan vēdās pastāvošā līdzība īpaši spilgti izpaužas pārdomās par

visuma rašanos un likumsakarībām, kas to vada. Visa pamatā atrodami divi elementi – sievišķais un vīrišķais, kā arī nepārtraukts cikls.

Dainās rodama latviešu senā dievestība, kas ir no mūsu pirmtautas

mantota un mūsu senču daudzu gadu tūkstošu dzīves ceļā izveidota Dieva atskārsme. Tās pamatā augstākais garīgais jēdziens ir Dievs, Dieva materiālā izpausme Māra un Dieva lemsšanas izpausme – Laime. Roberts Mūks par latviešu reliģisko dzīvi izteicies: „Latvietis uztver lietas aistētiskā skatījumā un pieiet tām ar bagātu fantāziju.. Tā ir dzejiskā un mākslinieciskā loģika. Senlatvieša reliģija ir reizē estētiska un ētiska. Tas ir aktīvs, pasauli apliecinošs misticisms, kas [...] balstās iztēlē. Dainu pasaule ir darbīga, saistīta ar reālo dzīvi, optimistiska.”

Laura Bitiniece

Četrās dienās apēdam tonnu kartupeļu

Trīsreiz dienā 3x3 nometnes dalībnieki kāpj muižas ēkas pagrabstāvā uz kopēju maltīti. Esmu dzirdējusi (un tukšie trauki tam ir apliecinājums) – garšo labi.

- Cik mēs apēdam? – jautāju pavārei **Galīnai Melņikovai** (no kreisās).

Šorīt nometnieki apēda 22 kg auzu pārslu, 40 litrus piena, 25 paciņas sviesta, izēdām 25 ievārījuma burciņas, 250 biezpiena sieriņus, notiesājām 250 bulciņas, 6 kg cukura. Vienā dienā mēs apēdam 260 kg kartupeļu (ja tie ir 2 ēdienreizēs) un 30 kg gaļas.

Pavāre nometnes noslēguma maltītei sola gardu sitienu (gaļa saņemta ar sīpoliem un burkāniem).

Ēdienus gatavo Galīna, viņai palīdz **Aija Laganovska**. Ir vēl arī divas trauku mazgātājas. Darbs sākas 4.30 un beidzas 22.00.

Nometniekus Galīna raksturo kā labus ēdājus ar veselīgu apetīti. Esot patīkami dzirdēt labas atsauksmes, pateicības. Viens otrs palīdz kādu recepti.

Galdū klāšana, telpu uzkopšana, trauku tīrība – uzdevumi, par ko atbild seši jauni malnavieši Jolanta, Zane, Inta, Imants, Dairis un Arturs. Darbs esot visai grūts, jo laikus

jāpaspēj saklāt galdus, novākt tos, visu safīrīt utt. Darbdiena jauniešiem sākas 6.30 un beidzas ap pusdesmitiem vakarā. Žēl esot, ka nesanāk laiks padzīvot līdz nometnes norisēm, noklausīties kādu kopreferātu.

Galīnai arī mājās patīk rosīties pie plīts, uzņemt ciemiņus. Lūk, viena recepte speciāli mums: *Žāvētās melnās plūmes pilda pa caurumiņu ar labi sasmalcinātiem ķiplokiem un valriekstiem. Šādi pildītas plūmes jāpatur, lai visas garšas uzsūcas, savienojas. Stikla traukā liek kārtu plūmju, to pārlej ar ļoti ļoti mazu daudzumu majonēzes, liek atkal kārtu plūmju.*

Izmēģināsim! Izklausās garšīgi!

Ērika Bondarenko

Mazbērniem saglabātā latvietība

Emīlu un Marisu ievēroju pirmajā nometnes vakarā, pie kopgalda. Emīls ar lepnumu stāstīja, ka abi ar māsu nu jau labāk runā latviski. Kad Marisa mūs iepazīstināja ar savu vecmāmiņu, sapratu – nav jābrīnās, ka Kanādā dzimušie un augušie Emīls un Marisa jūtas kā īsteni latvieši, jo viņu vecmāmiņa ir Solveiga Miezīte.

Emīls un Marisa pieder otrajai latviešu paaudzei, kas dzimusi un augusi Kanādā. Mēģināsim saprast, kāpēc viņiem ir izdevies saglabāt savu latvietību, lai gan ģimene nu jau paaudžu paaudzēs dzīvo ārpus Latvijas.

Ģimenes stāsts

Solveiga Vītola
(Miezīte) Kanādā
nokļuva 14 gadu
vecumā.

– Mans tēvs 1947. gadā bija viens no pirmajiem, kurš pieteicās darbā ogļraktuvēs Beļģijā, lai tikai tiktu prom no bēgļu nometnes Vācijā. Beļģijā ģimene nodzīvoja četrus gadus – uz tik ilgu laiku bija noslēgts tēva darba līgums. 1951. gadā nonācām Toronto. Pēc gada uz turieni pārcēlās arī nākamā vīra Zigurda Miezīša ģimene, kura jau gadu bija nodzīvojusi Kanādā – Zigim un viņa tēvam kā spēcīgiem vīriem bija izdevies uz gadu noslēgt līgumu par koku ciršanu un līdumu līšanu Kanādas mežos.

Solveiga un Zigis iepazinās Toronto, nodibināja ģimeni, izaudzina trīs bērnus.

Meita Ilze precējusies ar Kanādas latvieti Andri Mātsu, viņai ir doktora grāds psiholoģijā, viņa strādā par skolu psiholoģi un arī savā privātp praksē. Emīls un Marisa ir viņu bērni.

Dēls Andris izmācījies par šefpavāru, jau sešus gadus dzīvo Latvijā.

Meita Dace precējusies ar Daini Ruņģi, *Saules jostas* vadītāja dēlu, mikrobiologu, kurš tagad Silavā pēti koku ģēnus. Ģimenē ir trīs meitas: Zīle (6 mēn.), Meta (5 gadi) un Kaiva (7 gadi). Ruņģu ģimene dzīvo mājā starp Imantu un Babīti, kur vieta ir arī Solveigai, jo 4 – 5 mēnešus gadā viņa dzīvo Latvijā.

Kopš 1990. gada, jau būdama

Toronto Universitātes profesore, Solveiga 2 – 4 reizes gadā ieradās Latvijā, strādāja kā vieslektore Latvijas Universitātes (LU) Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātē, 1997. gadā viņa tika ievēlēta par LU profesori.

– Nu es esmu pensijā, bet strādāju: rudenī un pavasarī Latvijas Universitātē, ziemā – Toronto Universitātē. Pasniedzējas darbs man ir sirdslieta gluži tāpat kā ievirzes 3x3 nometnē, – atzīst

Solveiga, piebilstot: – Neesmu radusi neko nedarīt, un liela daļa manu darbu saistīta ar latviešu lietu, arī tad, kad Latvija vēl nebija brīva.

Latviešu lieta

Miezīšu ģimene piedalījies pirmo 3x3 nometņu veidošanā, Solveiga vadījusi ievirzes daudzās nometnēs gan ārzemēs, gan Latvijā. 80.-tajos gados pamattēmas bija latviskums ģimenēs, tagad Malnavā – psiholoģiskā labsajūta un veselība.

Solveiga Toronto veidojusi alternatīvo latviešu skolu Valodiņa, kur piedalījās arī vecāki.

– Redzēju, ka ir citi veidi, kā attīstīt bērnu un jauniešu interesi par Latviju, par valodu, kultūru, – stāsta Solveiga. – Iesaistīju šajā darbā arī citus cilvēkus, kas spēja nest jaunas idejas.

1964. gadā Bruņa Rubesa vadībā tapa 2x2 nometnes 18 – 25 gadus veciem jauniešiem (pēc to parauga vēlāk, sākot ar 1980. gadu, veidojās 3x3 nometnes). Solveigas ieviržu tēmas – par identitāti, par individuālu projektu idejām. Jauniešu nometnēs viņa aktīvi darbojās 1964. – 1980. gadā.

– Mana latvisko nometņu enerģija pārgāja uz akadēmisko darbību Latvijā, – visai tēlaini

Solveiga raksturo savu nopietno darbu, kas paveikts Latvijas Universitātē, veidojot psiholoģijas studiju programmas. Paraleli tam – dažāda, arī starptautiska mēroga konferences, semināri, kursi.

Kā svarīgāks darbs jāmin Baltijas psiholoģijas konferences, kas kopš 1994. gada notiek katru otro gadu. Savukārt 2000. gadā izveidots psiholoģijas žurnāls, kur zinātnisko grādu ieguvējiem nu ir iespēja publicēties angļu valodā.

Miezīšu ģimene allaž aktīvi piedalījies Dziesmu svētkos Kanādā un ASV. Zigis kopš 1959. gada Toronto vadīja deju grupu *Diždancis*, bijis Dziesmu svētku lieluzvedumu vadītājs. Reizi piecos gados lieli svētki bija Kanādā un ik pa 5 – arī ASV. Ir bijis, kad vasarā jāpaspēj uz diviem Dziesmu svētkiem. Un vienmēr līdzī nēmti bērni. Kopš 1990. gada Zigurds Miezītis ir Latvijas Dziesmu un deju svētku virsvadītājs, šogad – lielo svētku koceruzveduma *Dejai – 60* vadītājs.

Emīlam un Marisai ir paveicies

– Mūsu bērni un mazbērni ir ļoti latviski, jo auguši un veidojušies starp ļoti daudziem interesantiem cilvēkiem, – saka Solveiga. – Arī Emīla un Marisas tēva ģimene ir ļoti aktīva latvietības garā.

Solveiga atzīst, ka reti kad otrā paaudze, kas dzimusi un augusi ārpus Latvijas, spēj saglabāt latviskumu. Pētījumi par daudzu tautu asimilēšanos rādot, ka valodas prasmi saglabānot vien 15 %.

Solveiga stāsta, ka viņas trīs bērnu audzināšanā daudz palīdzējusi vīramāte – Milda Miezīte, latviešu valodas skolotāja. Arī Solveigas vecāki nebija tālu un tikās ar mazbērniem.

Solveiga spriež, ka Emīlam un Marisai paveicās piedzimt ģimenē, kur abi vecāki ir latvieši, audzināti latviskā garā, aktīvi darbojušies latviešu sabiedrībā un uzturējuši kontaktus ar dzīvo Latviju.

Ērika Bondarenko

Ievirzes

Pie Ansīša un Grietiņas

Pusreizpus ievirze mazuliem no trīs līdz sešu gadu vecumam notiek Malnavas pirmsskolas iestādē *Sienāzītis*, kur var zīmēt, dziedāt un darīt daudz ko citu jauku.

„Šoreiz esam tikuši ideālos apstākļos,” vienā balsī apgalvo audzinātājas Sarmīte Sedliņa, Vivita Skurule, Egija Krūmiņa, „mums ir rotaļu telpa, arī pagalmā piemērots bērniem.” Turklāt tos, kuriem rītos lūpiņa šķība iepriecinot divipapagailīši—Ansītis un Grietiņa. Pusreizpusnieki savu ievirzi apmeklē no deviņiem līdz pusvieniem, pēcpusdienā no diviem līdz puspieciem, audzēkņu skaits esot atkarīgs no bērnu garastāvokļa, laika apstākļiem un vecāku aizņemības. Sarmīte uzskata, ka nākotnē vajadzētu padomāt par radošu ievirzi bērniem no piecu līdz desmit gadu vecuma.

No rīta pirmā ieradusies Paula Kozlovska. Paulas iemīļotā zīmējumu tēma ir saulīte, stari stiepjas uz visām pusēm līdz sasniedz apaļas un skaistas olas. Varbūt brokastu iespaidi? Eva Barkāne, pārkāpjot sliekšni prasa: „Kur sunis?” Vēlāk viņa tver papīru, zīmē saulīti, taurenīšus, puķes. Visvairāk meitenei patīcis vakar spēlēties pagalmā. Pirmo dienu atnākusi Helēna Apele – turas braši, uz papīra rotājas ne tikai saulīte, neizpaliek tētis un mamma, netālu no viņiem cauršautas sirdis. Brāļu Silvāna

un Maksīša viedokli pilnvarota izklāstīt vecmāmiņa Māra Viksniņa. Silvānam kopmītnē esot noslēpumaina gulta, ko aiz plaukta nevarot redzēt. Blakus gultiņā tiekot ņemts zaķis, kam vienā ausī auskars. Savukārt Maksītim vēl prātā aizvakar iekārtotais autoserviss. Mazā Māra Nulle punkto papīru istā puantilisma aizrautībā. Vaicāta par brokastīm māj ar galvu – jā, ola, desiņa, tomāts. Vispatstāvīgākie esot Arnolds un Dārta Vilki, Kaija Lārmane. Kānu ne? Pa trim drošāk. Trijotnei līdzīgi kā pārējiem bijis prieks spēlēties, vērot putniņus,

iepažīties ar pagalmu. Tikai viens krenķis – šodien nav atnākusi jauniepažītā draudzene Alma. Pat uzvārds nav zināms. Bērnu tētis Daris Jansons atzīst: „Nav problēmu! Mazajiem vakar gribējās kopā ar pieaugušajiem apmeklēt ievirzes. Secinājums mums visiem viens – bērnu dārzā labāk.” Tāda lūk, pusreizpusnieku ikdiena... Savukārt ikdienā *Sienāzītī* uzturas 50 mazie malnavieši (divus līdz sešus gadus veci), kopā ar viņiem 6 pedagogiskie un 13 tehniskie darbinieki. Esot arī diennakts grupa, ko apmeklējot maksimums 16 mazuļu, pastāsta vadītāja Janīna Nukša.

Vija Zariņa

Ķerot bēgošo tēti

Animācijas ievirze (kā likts!) sagādā lielu prieku ne tikai dalībniekiem, bet arī skatītājiem noslēguma vakarā. Dace Liepa un Jānis Sausnītis stāstīja, ka nometniekiem būs iespēja vērot, kā gandrīz divdesmit bērni dažādos veidos skaļi un aktīvi nometnes teritorijā *ķers tēti*.

Ievirzes dalībniekiem bija uzdevums uzzīmēt tēti darbībā. Ko tad dara tētis? Izrādās, ka tētis, lai arī bieži skatās televizoru un zviln atpūtas krēslā, lec gan ar izpletni, gan kuģo un lido ar helikopteru.

Animācijas ievirze Malnavas 3x3 ir īpaši sadraudzējušies ar Sandras Stares vadīto ievirzi *Rotaļas un tautas dziesmas*, tāpēc tēta ķeršana, kurai pārējie nometnieki

varēs izsekot animatoru pulciņa radītajā filmiņā, būs ļoti rotaļīga un atraktīva. Atliek vienīgi minēt, kurš no nometnes tētiem ir ielaidies šajā avantūrā?

Laura Bitiniece

Mācīties sevis dēļ

Viena no apmeklētākajām ievirzēm Malnavas 3x3 ir Psiholoģiskā labsajūta un veselība, ko vada Solveiga Mieziņa un Brigita Viksniņa. Jau pirmajā tikšanās reizē noskaidrojās daži būtiskākie iemesli, kas atveduši nometniekus tieši uz šo ievirzi – vēlme no jauna atrast laiku sev, būt mierā ar citiem un iemācīties darboties ar savām izjūtām stresa apstākļos un negatīvas informācijas plūsmā.

Gan Solveiga, gan ievirzes dalībnieki bija vienispāris, ka šīs nedēļas laikā pēc iespējas mazāk jārunā par savām problēmām un sarežģījumiem, visu uzmanību veltot savu spēka avotu apzināšanai un vingrinājumiem, meditācijām, kurās izmanto pozitīvas domas un atmiņas. Un, ja tomēr gadās uzjundīt skumjas vai bailes, ievirzes dalībnieki ar lielāko prieku gatavi ļauties Brigitas elpošanas vingrinājumiem, kā arī uzdziedāt kādu latviešu dziesmu, pilnu senas gudrības.

Solveiga piedāvāja pastāstīt par dažādām rakstīšanas un radošas izpausmes tehnikām, kas palīdz sakārtot domas, izklūst no vāveres riteņa un rast jaunus risinājumus, ka arī mēģināt atrast sev jaunrades potenciālu un neizmantotās pašizpausmes iespējas.

Zelta plāvu pārstaigāju

Daudzi nometnieki ievērojuši, ka čakli kā bitītes dienas otrajā pusē rosās ievirzes *Plāvas mācība* dalībnieki ar vadītāju Līgu Reiteri priekšgalā.

Šajās dienās viņi paspējuši gan teorētiski iemācīties jaunas lietas par ārstniecības augiem, gan pārstaigāt tuvējās plāvas, dziedinošās zālītes meklējami, gan izveidot augu izstādi. Ievirzes vadītāja Līga stāsta, ka šogad atsaucība esot liela – pirmdien ap pusnakti bija pieteikušies 65 dalībnieki! Kā magnēts nometniekus pievelk Līgas izveidotā ārstniecības augu kolekcija. Tā sastāv no trīs daļām: trauciņiem ar sēklām un ogām, informācijas kartītēm par katru augu, kā arī pudelītēs ievietota ārstniecisko augu herbārija. Kolekcija veidota divus gadus. Lielākā laika daļa pavadīta, studējot un konspektējot

Brigita pievērsa uzmanību tam, kā uz negatīvam domām reaģē mūsu ķermenis. Katra paša spēkos ir palīdzēt sev tikt galā ar psiholoģisku diskomfortu, pirms tas nopietni sācis ietekmēt arī fizisko veselību. Viens no soļiem labsajūtas virzienā ir apjausma, ka lietas, kas nodrošina cilvēka veselību, galvenokārt nemaksā neko – tā ir profilakse, ko katrs var veikt pats – vingrojot, dzerot daudz ūdens, pietiekami izguloties un ieklausoties sava ķermeņa sūtītajos signālos. Tāpat jāmēģina pārdomāt lietas, kas mēdz izraisīt nepatīkamas izjūtas – ļoti iespējams, tās nav izdomātas līdz galam. Brigita stāstīja, ka ikviena situācija uzlūkojama dažādu emociju gaismā, un cilvēka uzdevums ir censties apzināti pavērst savu attieksmi pret notiekošo labvēlīgā virzienā.

Laura Bitiniece

Latvijas vienotības josta Malnavas 3x3

Nometnes dalībniekiem radusies vienreizēja iespēja ceturtdienas kopreferāta laikā muižas zālē uzrakstīt savu vēlējumu Latvijai tās 90 gadu jubilejā Tautas vienotības jostā, kas būs savdabīgs laikmeta dokuments – mūsu visu kopīgi radīts. Uzdāvināsim Latvijai savu ticību rītdienai! Mūsu apņemšanos, cerību, mūsu gaišuma izjūtas savai Dzimtenei.

Latvijas vienotības josta ir septiņus kilometrus garš tautas vēstījuma ceļš. Tā vienu pusi rotā Lielvārdes jostas ornamenti, bet otrā pusē uz balta audekla katrs varēs uzrakstīt savu vēlējumu Latvijas valstij, tās nākotnei.

Latvijas vienotības josta būs novietota visās Latvijas rajonu centrālajās bibliotēkās no 4. maija līdz 18. novembrim, bet Rīgā - Latvijas Okupācijas muzejā. Visā tās garumā josta būs skatāma pirms 18. novembra Rīgā. Ar savu novēlējumu izteiksim savu šībrīža sīkstumu, ticību un sapni par Latvijas nākotni.

Uz Tautas vienotības jostas ir iespēja parakstīties arī pašu organizētos pasākumos. Lai saņemtu ceļojošo galdiņu ar kopjostas daļu, jāzvana 26459988 (*Latvijas Avīze*).

saka, „ar šo arodu nodarbojos divus gadus. Strādāju Ventspils muzeja Amatų mājā par skolotāju, mācu cilvēkiem par dabas zālītēm. Kādēļ šāda izvēle? Reiz dzīvē man iespēja zibens, bet izdzīvoju. Kopš tā laika jūtu dabas spēku, zemes enerģiju, tāpēc cenšos dzīvot pēc iespējas veselīgāk.”

„Tik gudru un zaļu domājošu cilvēku sen neesam sastapuši,” saka ievirzes apmeklētāji, „laiks mācīties un atgriezties pie dabas!”

Jānis Supe

! Paziņojumi!

Pazudusi mīkstā mantiņa - gaiši bēšs sunītis ar brūnām ausiņām. Ja tādu atrodat, lūdzam atdot dienesta viesnīcā dežurantei.

Mīļie visdari!

Ceturtdien, nākot uz nodarbību, paņemiet līdzi visus "Visdaros" izgatavotos darbiņus! Inga, Rasa, Vija

Nozaudēts liels, balts, adīts džemperis. Atradēju lūdzam griezties redakcijā.

Ilzes Bērziņas mobilais tālrunis ir atrasts!

VESELĪBAS UZTURĒŠANA AR PAREIZU UZTURU. UZ SARUNU PAR ŠO TEMATU VIESNĪCĀS ATPŪTAS TĒLPĀ 3.JŪLIJĀ NO 17.00 LĪDZ 19.00 AICINA DZIDRA ŠTEINBERGA – BALTAIZES NĪDĒJU PARTIJAS DIBINĀTĀJA UN VECBIEDRE.

Par 5.jūlija, sestdienas rītu

Rīta kafija – pašu ziņā. Kafējnīca strādās no plkst. 8.00.

Plkst. 9.00 – rīta rosme, 9.30 – preses konference zem ozola vai muižas zālē.

Plkst. 11.00 – apvienotās brokastis un pusdienas.

Pēc ēdienreizes – nometnes oficiālā slēgšana ar karoga nolaišanu.

Par izbraukšanu. Tiem, kas brauc ar autobusiem – plkst. 13.00 iekāpšana pie dienesta viesnīcas. Ne minūti vēlāk! Citādi paliksiet Malnavā! Vilciens no stacijas Rēzekne II izbrauc 15.00, Rīgā nonāk plkst. 18.00.

Par latviešiem un viņu valodu

Vai ir tā, ka OK ir OK, bet *davai* nav? Vai ir tā, ka *sākums* vai *beigas* vairs nav vajadzīgas, jo tagad ir *starts* un *finišs*? Izrādes nav, bet *šovs* ir. Lidmašīna par manu *ērtību* nerūpējas, jo rūpējas par manu *komfortu*. Līdzjūtību vairs neizsaka, jo ir *kondolācijas*. Diemžēl tas nav nekas jauns, jo Kanādā samaksā *morgidžu*, iznes *garbidžu* un aizbrauc uz *kotedžu*. Tas nenožīmē, ka nav jārada jauni termini, kā, piemēram, *lejuplādēšana*, jo ar *nolādēšanu* te nevar iztikt. Bet valoda nav jānoplicina! Tas ir vai nu slinkums, vai „Sprechen pa deutsch, lai tie bauer nesaprot!”

Kas teica - jo lietas vairāk mainās, jo lietas mazāk mainās? Vai tam tā ir jābūt?

Māris Ķirsons

Nometnē noklausīts

Tupešu Māra pirmajā dienā stāsta savai kaimiņienei: „Satiku šodien Siliņu, šis mani sveicina. Jau taisījos muti vērt vaļā, kad atcerējos – viņš tak nometnē dzelteno presi atkal taista! Ātri vēru muti ciet un lavijos prom.”

Nometnes vadītāja Aloida ierauga *Olūtā* informāciju, ka šovakar atkal paredzēta ieviržu vadītāju sapulce. Līdz šim neviena vēl nav notikusi, un arī šī informācija neatbilstot patiesībai. To dzirdot, Māris Ķirsons iesaka redaktorei – nākamajā numurā ieraksti, ka ieviržu vadītāju sapulce varbūt būs, bet varbūt arī ne.

Siliņš Malnavā

ŽIBULĪTIS MALNAVĀ

Mīļie!

Vēl man atsūtīja bildi. Es esmu neticami skaists stāds, vārdā Siliņš Žibulītis. Bet, ja kāds mani sauks par Žibulīti, ķers pa aci. Ja es to daru pats, tā cita lieta. Labi, ka te nav parasta banda, citādi būtu zākāšanās bez gala. Viens vārdā nenosaukts kartupeļu audzētājs un militārists nav šeit, bet būs Zaļeniekos.

Tie, kas pazīst Imantu Dreiblatu, lai saņem viņa sūtītus sveicienus! Viņam vārda diena (vakardien). Viņš man atsūtīja priecīgu ziņu - Zirņu Jānis dabūjis man sēdamvietu koru sacensībās universitātes aulā. Slava izcilajam pākšaugam!

*

„Zini, Siliņ,” man saka Māris Ķirsons pēc manas uzstāšanās. „Es sēdēju pie Tavām kājām.” Tāds gods, tāds gods, bet tad es dabūju zināt, ka viņš aizgājis manas uzstāšanās laikā uz... (nu, nav svarīgi, kur) un kāds iesēdies viņa vietā. Cienīgtēvs sēdējis uz grīdas.

Man žēl, ka es nebiju labākā formā, bet liktenis bija pret mani savvērējies. Neesmu arī ilgi publiski uzstājies, un arī tas atstāj savu zīmi.

Es savā „brītiņā” minēju grūtības ar *Ach* un *Fui* brigādi. Man ir viens gabals no sērijas „Tautasdziesmas un mēs”, kur es zinātniski pierādu, ka senais bāliņš nav mācējis peldēt. Losandželosā kādai vecai kundzei tas bija par daudz, un tā sāka saukt tāda drebelīgā balsi: „Brīv tev bristi, brīv peldēti pār ūdeni manis dēļ”. O.K., tu gribi ar mani diskutēt, dārgā, tad diskutēsim! Es teicu: „Kundze, noskaidriet man vienu pantu, kur teikts, ka bāliņš peld!” Dabīgi, ka tāda panta nav. Viņš nav peldējis ne tauriņstīlā, ne kraulā. Viņš nav peldējis pat pa sunišu modei. Viena jaunāka gadagājuma dāma man paziņoja, ka viņai tautasdziesmas esot svētas. Ar to viņa gribēja teikt: „Rokas nost, Siliņ, no tautas gara mantām!” „O jā?” es teicu, „Arī nerātnās?” Nesanēmu atbildi.

Ar labu nakti! Es eju nīkt!

Uldis